

La primera nostàlgia

D'existir un somni
deixo que Florència em prengui tota
des del verd-blau de les grutes
on, nua i gemint t'evoco
com una bruixa morena de Leonardo,
com una dolça tela al llarg de l'Arno.

Amb negre pàlid i roig febril
maduro el desig damunt les dàlies
de setembre
i amb horles de púrpura i vellut
m'enganxo a les ales llarguerudes
d'una oreneta i em desvisc
per passar un maig a Florència
on diuen, plou... cada dia.

Sovint retorno
a l'ombra dels arbres
on hi servo records
que mai no dormen.
Hi sento la pluja,
hi sento Beethoven
i sempre la calma
m'incita les hores.

A l'hora dels contrallums,
quan les ombres són més primes
i les clarors magnífiques,
a l'hora que el sol d'agost
hàbilment m'entoma la pell,
és quan el record perfila
la fisonomia d'un viatge
que em degota entre les mans
i sento la força dels dits
i la primera nostàlgia.

Se m'arrapen els records en espiral
i ni tan sols intento
com la sabina, fugir-ne.
M'atrapen aquells dits forts
l'angle.

[Florència]

Francesc Laguarda

Cada fotografia
que miro
és un vincle
finíssim de lli
on faig, entre tu
i jo, equilibris.

Omplies l'objectiu
amb taronger i «campanile».
Jo omplia els meus sentits
observant el teu perfil.

Cerco Tiziano. Vull veure
«L'HOME DELS ULLS GRISOS».
Passego pel palau Pitti
i res no sembla
concebre unes hores voluptes.

a Davide

Prendré el paisatge dels teus ulls,
tot el vellut de les dàlies roges,
l'espai més íntim d'uns dies de juny
on hi perfilo les teves formes
i potser de tant palpar-te,
se m'ompli la pell de lliris
i se m'esquiva el cor i el seny
i el gest més dòcil i DELIRI!
DELIRI a Florència amb les postes
quan la turgència de tanta llum
s'esqueixi en un NU que em revolta!

